HELENA HUNTING

POLIB MI DORTÍK

CUKRÁRNA A SPORTOVNÍ BAR,
KATASTROFA NEBO DOKONALÁ SOUHRA?

Beta
Nakladatelství

HELENA HUNTING

POLIB MI DORTÍK

Pro výstřední jedince, kteří jsou ochotni upřednostnit
nevyšlapanou cestu před tou snazší.

Toto dílo je fikce. Jména, postavy, místa i zápletky v tomto příběhu si autorka vymyslela, anebo jsou součástí fiktivního děje. Jakákoli podobnost se skutečnými místy, podniky, událostmi nebo osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright © 2020 by Helena Hunting
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York, USA.
All rights reserved.
Cover © Martina Pavlová, 2022
Translation © Žaneta Ziecinová, 2022
Original English title: KISS MY CUPCAKE
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2022
Všechna práva vyhrazena.

ISBN 978-80-7593-464-2

KAPITOLA 1

VŠUDE SAMÉ SVINSTVO

BLAIRE

„Mám skvělý nápad ohledně tvojí cukrárničky s cupcaky, Malér Blaire!“

Zatrne mi z té přezdívky i z toho, jak je můj táta příšerně hlasitý, a nepřidá mi ani to, že mou vůbec první samostatnou podnikatelskou aktivitu nazve „cukrárničkou“. Nemyslí to zle, ani nechce znít povýšeně, ale zní.

Nejraději bych mu to oplatila nějakým sarkasmem, ale je mi jasné, že se snaží pomáhat, jen to dělá prazvláštním způsobem. Uvědomím si, že ten hovor skončí mnohem dřív, pokud budu spolupracovat. „A co je to za fantastický nápad, když tě tak nadchl?“

„Kavárna vedle *Decadence* ke konci roku končí. S radostí bych si vzal pronájem té budovy na sebe a ty by sis mohla otevřít cukrárnu vedle nás! Nebylo by to báječné? A mnohem praktičtější než to, co děláš teď.“

Podržím telefon dál od ucha, zhluboka se nadechnu a vydechnu a napočítám do čtyř, abych na něj nevystartovala. „Mám tu nájem na rok, tati."

„Nemůžeš ho ukončit?"

„Ne, bez pokuty ne."

„Hmm. No já bych ji za tebe uhradil. Neuškodí ti, když si to na pár měsíců vyzkoušíš sama, ale potom by ses mohla vrátit domů a stát se součástí rodinného podniku. A pokud by ses rozhodla ten přechod uskutečnit, samozřejmě bych ti poskytl finanční kapitál."

Čekala jsem, že vytáhne z rukávu nějaké eso. „Můžu si to promyslet?" Šance, že jeho nabídku přijmu, je naprosto nulová. Ne že by se mi nehodila finanční výpomoc. Ale netoužím po řetězech, které by ji doprovázely a svazovaly mě, s něčím takovým nemám chuť se potýkat.

„Jistě, jistě. Je to skvělá příležitost a nechtěl bych, abys ji prošvihla. Promluvíme si koncem týdne?"

„Jasně. To zní dobře."

„Mám tě rád, Malér Blaire!"

„Taky tě mám ráda, tati." S rozčarovaným povzdechnutím ukončím hovor a následně se málem rozplácnu jak dlouhá tak široká na chodníku, protože se na poslední chvíli snažím vyhnout hromádce psích výkalů. Nechybělo mnoho a můj přenosný box *Tupperware*, který je plný dobrot s máslovým krémem navrchu, mi vyklouzl z ruky. Zdá se, že to psí hovínko zdobí chodník přímo před vstupem do mé „cukrárničky s cupcaky". V duchu pohrozím pěstí tomu bezohlednému majiteli psa, který mi ho tu nechal jako opravdu speciální překvapení.

Snad to není nějaké znamení.

Rozhlédnu se po něčem, čím bych odstranila tento útok na čich i zrak, ale na chodníku se, jako naschvál, nevyskytují žádné odpadky. Obvykle bych byla ráda, že po okolí nepoletují žádné staré noviny ani použité krabičky od jídla, ale dneska se mi to ani trochu nehodí. To poslední, co bych si přála, je páchnoucí hromádka přímo před vstupem. Abych varovala ostatní kolemjdoucí, utrhnu žlutou květinu z jednoho z truhlíků, které zkrášlují vstup do mé zcela nové koktejlové kavárny/pekárny pojmenované *Buttercream and Booze* – jejíž otevření je naplánováno za týden –, a položím květinu na čerstvou hromadu. Později ji sem přijdu uklidit, někdo jiný by nemusel mít tolik štěstí, aby se jí vyhnul.

Avšak to nadělení ani hovor s tátou mi nezkazí náladu nadlouho. Prohrabu kabelku ve snaze najít klíče – vždycky propadnou až na samé dno. Konečně je vytáhnu, zastrčím klíč do zámku a otevřu dveře. Nade mnou se vesele rozezvoní zvonek, který mě uvítá ve svěžím interiéru zářícím čistotou.

Chtěla jsem to tu mít jednoduché, svěží a vkusné, zbytečně nepřeslazené. Takže jsem v dekoracích zavrhla jakoukoli růžovou, výjimku má pouze cukrová poleva na dortíkách. Zvolila jsem světlou dřevěnou podlahu, jednoduché bílé stoly a luxusní, světle šedé koženkové židle, které se snadno čistí. Uprostřed každého stolu je výzdoba v zářivě žluté a světle modré barvě se stříbrnými prvky. Okna se blýskají čistotou, nabídková tabule na stěně proti vstupu je jednoduchá, poutavá a v prvotřídní šedé barvě s metalickým nádechem.

Když vstoupím dovnitř, zhluboka se nadechnu a ucítím vůni čerstvé výmalby a čisticích prostředků, kterou téměř ihned překoná citronový olej z difuzéru v rohu a vonné vanilkové svíčky ze včerejška.

Na páchnoucí dáreček přede dveřmi okamžitě zapomenu a vykřiknu radostí, protože zahlédnu krabici ležící na baru. Odložím kabelku a box s cupcaky na nejbližší stůl a svou kávu na bar. Navzdory svému nadšení si nejprve umyju ruce a teprve potom si vezmu nůžky. Opatrně špičkou přeříznu pásku podél balíku.

„Zaslechla jsem tu zvuky jako při sexu." Má nejlepší kamarádka Daphne se objeví na konci chodby a vyděsí mě k smrti.

Nůžky mi vyklouznou z ruky a říznou mě do palce. „Au! Do hajzlu!" Z rány začne vytékat krev, takže si palec strčím do pusy a udělá se mi lehce nevolno. Co se týče pohledu na krev, jsem trochu jako malé dítě.

„Moc se omlouvám." Daphne rychle přejde kavárnu a její podpatky na tvrdé podlaze hlasitě klapou. Popadne malou lékárničku za barem, otevře ji a vyndá náplast.

„To je dobrý. Jsem dneska ráno hrozně nešikovná a nervózní."

„Všechno v pořádku?" Její výraz se změní na starostlivý, zatímco mi bleskově zalepí ránu náplastí.

„No jo, víš, jak to je. Probudila jsem se ve tři, protože jsem potřebovala na záchod, a můj mozek se už nedokázal vypnout. Pak jsem dostala další nápad na cupcaky na otvíračku, takže jsem si řekla, že upeču zkušební várku, a vypila jsem u toho celou konvici kávy."

Daphne pohlédne na rozkošné hodiny na zdi s motivy dortíků. „Takže jsi vzhůru od tří?"

„Hm. A samozřejmě volal táta a měl pro mě další báječný nápad."

Ušklíbne se. „Ale ne."

„Ale jo."

„A jakou úžasnou nabídku pro tebe měl tentokrát?" Daphne moc dobře ví, jak na mě mí rodiče neustále tlačí, abych se připojila k rodinnému podniku. Miluju je, strašlivě dřeli, aby se vypracovali tam, kde jsou teď, ale jejich sny se s mými neshodují. Oni mají rádi smažení, opékání a bratříčkování se s boháči a celebritami. Já mám ráda máslo, cukr a vanilku – a bratříčkování nesnáším.

Povím jí zkrácenou verzi.

„A jak ten hovor skončil?"

„Řekla jsem jenom, že si to promyslím."

„To snad ne!"

Zvednu ruku. „Upřímně, Daph, nebudu o tom ani přemýšlet, ale taky se mi nechtělo poslouchat hodinovou přednášku, proč by pro mě bylo lepší stát se součástí rodinného byznysu. Vím naprosto přesně, co by se stalo, kdybych se svou rodinou zase začala pracovat. Nemohla bych k ničemu nic říct. Vzali by všechno do svých rukou a z koktejlů a cupcaků by udělali něco směšně intelektuálního. Sebrali by mi všechny rozhodovací pravomoci, ohrnovali by nos nad všemi mými nápady a já bych se musela dívat, jak mi moje sny proplouvají mezi prsty." Zní to dramaticky, ale je to tak. Má rodina to sice myslí dobře, ale je příliš panovačná. „Nedřela jsem se tolik, abych se vrátila k hovězímu Kóbe a hranolkům s lanýži smaženými v kachním sádle." Ne že by na tom bylo něco špatného. Ráda jím oboje, ale vaření mě nebaví tolik jako mou rodinu.

„Dobře. To jsem ráda. Na chvíli jsem se začala bát." Svlékne si lehký svetřík a mrštně vyskočí na bar. Teprve teď si všimnu jejího oblečení, má na sobě žluté džíny a světle

šedé tričko s modrostříbrným nápisem *Buttercream and Booze* na hrudníku.

„Panebože! Ta trička už přišla!“ Na tak brzkou ranní hodinu jsem příliš hlasitá, ale nedokážu skrýt své nadšení. „Musím si udělat fotku.“ Poplácám se po bocích, ale telefon mám v kabelce na stole, kam jsem ji předtím odložila. Zvednu ukazováček. „Vydrž! Dojdu si pro telefon. Nebo bych spíš měla skočit pro pořádný foťák. A potřebujeme cupcake. Vážně, musíme to nafotit.“

„Blaire,“ chytí mě za zápěstí, „napočítej do šesti a uklidni se!“

„Ale potřebujeme fotky. Jednu na Instagram. Jo! A měly bychom ta trička slavnostně uvést!“

„Hotovo, obojí. Před půl hodinou jsem to vložila na Instagram, je to ve storýčkách, na našem Facebooku i na webovkách. Akce ukončena.“ Poslední část vysloví s britským přízvukem, čímž napodobuje „neplecha ukončena“ z *Harryho Pottera*. Obě jsme jeho velkými fanynkami. Občas si uděláme víkendový filmový maraton, přestože jsme všechny díly viděly minimálně stokrát. Neodsuzujte nás. Jsou i horší závislosti.

Daphne je fotografka a má svůj ateliér pár bloků odsud. Otevřela ho loni a já jsem jí se vším pomáhala, jak to jen šlo. Na rozdíl od *Buttercream and Booze* její provozovna nepotřebovala moc upravovat, já jsem tam však stála připravená s malířskou štětkou i s morální podporou. Dokonce jsem přivezla pojízdnou prodejnu *Cupcakes to Go!* na otvíračku, abych jí pomohla nalákat nové klienty.

Vlastně to byla Daphne, kdo mě na tohle místo upozornil. Zároveň mi pomohla vytvořit a rozběhnout sociální sítě.

V současné době jí to oplácím cupcaky, jelikož žádnou jinou kompenzaci si zatím nemůžu dovolit. Ujistila mě, že to je skvělý přídavek do jejího portfolia a že pokud bude cukrárna *Buttercream and Booze* úspěšná, bude z toho rozhodně mít prospěch. Stisknu jí ruku. „Jsi skvělá."

„Já vím. Je to jeden z mnoha důvodů, proč jsem tvoje *nejka*." Mrkne na mě. „A teď otevři tu zatracenou krabici, abychom se mohly rozplývat nad něčím dalším a ty jsi mohla začít vyšilovat z dalších potenciálních příspěvků na Instagram."

„Jasně! Jo!" Dopřeju si chvilku na jeden z hlubokých nádechů, které mi Daphne doporučila, protože mluvím, jako bych si šňupla kokain po vypití sedmnácti Red Bullů a všechno, co řeknu, zdůrazňuju vykřičníkem. „Musím se uklidnit, než se zase nechám unést," zamumlám, zatímco otevírám krabici. Mé zklidnění trvá zhruba čtvrt vteřiny, načež znovu začnu vyvádět nadšením.

„Jsou tak legrační!" Opatrně vyndám z krabice jednu sklenku na martini s jednorožcem. „Není to ta nejroztomilejší věc, jakou jsi kdy viděla?"

„Rozhodně je to ta nejroztomilejší věc, jakou jsem kdy viděla." Daphne se kousne do rtu, zjevně zadržuje smích.

„Podle mě jsou dokonalé." Už teď vidím tu specialitu dne – martini a cupcaky, které k nim budou ladit. Ty sklenky byly dražší, trochu mimo můj rozpočet, ale jsou tak vtipné a na sociálních sítích se budou skvěle vyjímat.

„Naprosto souhlasím. Pár bys jich měla vystavit tamhle." Ukáže na polici na stěně, na níž jsou vystavené sklenky na martini s motivy cukrátek.

„Joooo! Super nápad!" Opatrně vyndám další dvě skleničky s jednorožci z krabičky a postavím je na pult.

Daphne seskočí dolů. „Hned se vrátím."

Zamumlám: „Hmm hmm." Příliš mě zaměstnává vyrovnávání skleniček na poličku, než aby mě zajímalo, kam jde.

Vrátí se, právě když jsem hotová s aranžmá sklenic. Daphne se culí a ruce má za zády. „Zavři oči!"

Zavřu je. „Už."

„Zvedni ruce!"

Dám je nad hlavu a ona se zasměje. „Jenom do strany, jako bys chtěla skákat panáka."

Stáhnu ruce do výšky ramen. „Panebože. Co to máš? Co přišlo?"

„Přestaň poskakovat a zjistíš to!"

Ani jsem si nevšimla, že skáču radostí. Přestanu a počkám, dokud mi Daphne nenavleče něco přes hlavu. Když mi to zavazuje vzadu za zády u pasu, začnu znovu poskakovat. „Je to moje zástěra, že jo?"

„Nevrť se a nenakukuj!" Plácne mě přes zadek.

„Au!"

„Bylo to jenom plácnutí, ty herečko."

„Nečekala jsem to." Byl to taky nejintimnější dotek po značně dlouhé době. Když člověk začíná podnikat, má hodně málo času na cokoli jiného než na práci, zase práci, a navíc značně omezený spánek.

„Nech oči zavřené, dokud ti neřeknu." Popadne mě za ramena a postrčí vpřed. „Dobře. Můžeš je otevřít."

Podívám se jedním okem a potom druhým. Daphne mě převedla doprostřed kavárny, kde na zdi visí masivní zrcadlo s nápisem *Buttercream and Booze*. Stojím napravo, takže mi neprůhledná písmena nebrání ve výhledu na mou zbrusu novou zástěru.

Mé ruce začnou tleskat samy od sebe, takže zatnu pěsti a schovám je za záda, abych si dopřála moment na uklidnění. „To je tak perfektní, viď že jo?“ Mám na krajíčku a jsem v naprosté euforii.

Nutno říct, že přesně tohle mi toto místo způsobuje: slzy a nadšení. Zatraceně jsem se nadřela, abych se dostala až sem.

„To opravdu je.“ Daphne mi, jako skvělá kamarádka, podá kapesník dřív, než si o něj řeknu. „Ušla jsi dlouhou cestu od víkendových trhů a pojízdné prodejny s cupcaky.“

Má dřina konečně přináší ovoce. „Byla to dlouhá cesta, viď?“

„Strastiplný výstup až na samotný vrchol cupcakové hory,“ souhlasí Daphne.

„Raději se vydám těžší cestou, než abych dělala kompromisy ohledně svého snu.“ Přejedu prstem po názvu *Buttercream and Booze*. V kabelce mi zazvoní telefon. Cukrárnou se rozezní znělka *Addamsovy rodiny*, což znamená, že volá má matka.

S Daphne se současně podíváme na mou kabelku a potom na sebe. „Nechám to spadnout do schránky. Jsem si stoprocentně jistá, že máma volá, aby se mě pokusila přesvědčit o tátově návrhu.“

Daphne si povzdechne. „Oni to vážně vůbec nechápou, viď?“

„Ne.“

„Řekla jsi jim, kdy máš svoji slavnostní otvíračku?“

„Ani náhodou.“ Nemůžu potřebovat, aby se tu objevili na můj velkolepý den a rozdávali svá moudra. A upřímně, nedalo by jim žádnou námahu si tu informaci najít, kdyby se obtěžovali podívat se na mé sociální sítě, ale jim je můj projekt zcela ukradený.

„Je dost zlý, že tě neumí jednoduše podpořit, aniž by museli všechno rozebírat."

„Mají ty nejlepší úmysly a naprostý nedostatek nadšení." Dva rysy, které mi nejsou cizí.

„Nic pravdivějšího jsem dlouho neslyšela," povzdechne si Daphne. „Bylo by fajn, kdyby ti poskytli přístup ke svěřenskému fondu, aniž by ti vnucovali svoje názory."

„Opravdu si oblíbili koncept podmínečné nezávislosti." Má rodina vlastní jedny z nejproslulejších, nejexkluzivnějších a nejluxusnějších restaurací na americkém severozápadě. Ode mě se očekávalo, že i já se stanu šéfkuchařkou a budu pokračovat v rodinné tradici.

Daphne poklepe na kraj přepážky. „Musí to být hrozně frustrující, *vědět*, že máš peníze, ale když je použiješ, nese to s sebou celou řadu hloupých podmínek. Nějak to popírá samotný účel svěřenských fondů, nebo ne?"

Její rodina je taky bohatá. Chodily jsme spolu na přípravku a jsme kamarádky už od dětství. S jedním velkým rozdílem: její rodina podpořila každý sen, který kdy měla, zatímco ta má se neustále snaží zatlouct čtvercový kolík, což jsem já, do kulaté díry, což je jejich koncept. „Proto ty peníze zůstávají na svém původním místě, dokud tahle cukrárna nebude dobře zavedená a já jim nedokážu, že to zvládnu sama."

Snad to tak dopadne. Během uplynulých několika let jsem škudlila peníze a žila ve špeluňce, protože jsem byla rozhodnutá, že to musím dokázat jenom svými vlastními silami. Takže jsem si udělala průzkum, našla provozovnu, kterou jsem si mohla dovolit, v místě, kde jsem se domnívala, že by mohla prosperovat, vypracovala jsem podnikatel-

ský plán, zajistila si financování a teď jsem tady a otevírám svou první cukrárnu, bez peněz své rodiny a k jejich značné nelibosti.

Daphne ukáže na zařízenou provozovnu. „Kolik důkazů ještě potřebují?"

„Provozovat úspěšnou pojízdnou prodejnu s cupcaky není úplně to samé jako mít cukrárnu." Přejedu prstem po okraji sklenky na martini.

Daphne poklepe na bar. „Ta pojízdná prodejna byla horší. Bylo hrozný, jaký sračky jsi musela v jednom kuse řešit. Alespoň už se nemusíš děsit, že ti někdo prořízne pneumatiky."

„Díkybohu za to." Podnikání v pojízdném občerstvení není žádná legrace. Je to děsivě konkurenční, teritoriální a neuvěřitelně drsné prostředí. Ani bych se nedopočítala, kolikrát jsem musela nechat vyměnit pneumatiky, protože nějaký závistivý konkurent chtěl vyřadit prodejnu *Cupcakes to Go!* z provozu.

Má rodina se neustále obávala o mé bezpečí. Přesto, byl to můj první pokus stát se nezávislou podnikatelkou. A teď jsem tady, mám vlastní cukrárnu a předsevzetí, že už nikdy pro svou rodinu pracovat nebudu, pokud bude v mých silách se tomu vyhnout.

Když jsem byla mladší a ještě se chtěla rodičům zavděčit, šla jsem na kulinářský institut a vyučila se u samotného proslulého Raphaela Du Beoufa. Byl talentovaný, krásný a šarmantní. Já byla naivní, snadno ovlivnitelná a zcela okouzlená. Zbláznila jsem se do jeho sexy přízvuku, jeho neskutečně šikovných rukou i stylu. Takže samozřejmě, jako mnoho hloupých holek kolem dvacítky jsem se vyžívala v jeho pozornosti a chvále, kterou na mě pěl, a netrvalo dlouho a za-

čali jsme spolu spát. Myslela jsem si, že je to láska, zatímco on si myslel, že nepřijdu na to, že spí ještě s dalšími třemi ctižádostivými kuchařkami.

Se zlomeným srdcem a ztracenými iluzemi jsem dovolila svým rodičům – kteří se za vzniklou situaci cítili částečně zodpovědní, protože to byli oni, kdo nás do vztahu tlačili, jakmile začal pracovat v jedné z jejich restaurací –, aby mi zajistili rok v Paříži. Tam jsem se vyléčila z Raphaela a zamilovala se do všeho kolem pečení a dekadence. Domů jsem se vrátila s novým plánem, v němž – k nepříjemnému překvapení mých rodičů – nebylo žádné spojení s rodinným byznysem.

Začala jsem si vytvářet vlastní konexe a vybudovala jsem si své podnikání pěkně od základů. Pronajala jsem si stánek na místním pouličním trhu a každý víkend tam prodávala cupcaky, zatímco v týdnu jsem pekla zákusky v jedné luxusní pekárně. A tam jsem poznala svého kamaráda a později obchodního partnera Paula. Pohyboval se ve stejném byznysu, takže jsme nakonec dali peníze dohromady, koupili si dodávku a začali provozovat pojízdnou prodejnu cupcaků nesoucí název *Cupcakes to Go!* O víkendech jsme stále prodávali na trzích, ale přes týden jsme jezdili po okolí a rozváželi naše delikátní, dekadentní výrobky.

Jakkoli svého vztahu s Raphaelem lituju, jeho záletnictví mě přivedlo na tuhle cestu. Takže žádné výčitky.

Proberu se ze vzpomínání na staré časy a prohlédnu se ve své zbrusu nové zástěře. „Uděláme pár instafotek?“

„Jasně!“ Daphne vyskočí na nohy a popadne svůj fotoaparát – z něhož už se prakticky stala součást jejího těla.

Přiměje mě pózovat na různých místech v cukrárně a držet u toho všemožné propriety, včetně dortíků, které

jsem upekla před svým příjezdem. „Vypadáš jako milované dítě Betty Crockerové a Warda Cleavera z toho starého sitkomu," poznamená, zatímco přechází kolem mě a cvaká jeden snímek za druhým.

Jsem velkou fanynkou módy z padesátých let, plných sukní a drdolů připomínající tuto éru. Není to póza, prostě se mi to líbí. Vezmu si z baru jednu dekorační sklenku na martini a chystám se předstírat, že piju, když se v cukrárně najednou ozve ohromná rána, až okna zařinčí a lahve za barem zacinkají. Málem sklenku upustím. Je plastová, takže by se nestala žádná tragédie, ale stejně.

„Co to k čertu bylo?" Odložím sklenku na nejbližší stůl, přeběhnu k oknu a dívám se ven na ulici. Nevím, co čekám, že uvidím. Tank? Demoliční kouli?

„Netuším, ale vypadalo to jako zemětřesení."

Otočím se na Daphne. „Kdy naposledy bylo v Seattlu zemětřesení?"

Ani nezaváhá. „2001, myslím."

„Jak tohle vůbec víš?"

Pokrčí rameny a potom se chytí za hlavu, protože se ozve další mohutná rána a sklenky na martini – ty opravdové – se zatřesou tak, že jedna nová s jednorožcem spadne z poličky a roztříští se o podlahu.

„Ach ne!" Daphne si dá ruku před pusu.

Se shodným zděšením si prohlížíme třpytivé střepy, zlatý roh trčí vzhůru a oční bulvy na nás šilhají z toho masakru.

„Zachraň jednorožce!" křiknu.

Doběhneme k poličce a opatrně popadneme zbylé skleničky, než je stihne stejně krutý osud. Přitisknu si je k hrudníku a poberu jich co nejvíc.

Další rána už není tak neočekávaná, ale přesto je znepokojivá. Nadskočím a málem upustím sklenku s jednorožcem. Jeden roh mě tlačí do ňadra. Alespoň jim však nehrozí bezprostřední nebezpečí pádu z police.

„Řekla bych, že to pochází odvedle." Daphne opatrně vykládá svou plnou náruč na pult.

„A co je sakra vedle? Portál do jiné dimenze?" Dám si ruku v bok a zírám na zeď, jako by má rozčilená tvář mohla zastavit ty rány z druhé strany.

„Nějakej starej bar, myslím?" Obě se při dalším hlasitém bouchnutí přikrčíme. „Upřímně, nevěnovala jsem tomu dosud žádnou pozornost."

„Vypadá to, jako by se snažili tu zatracenou zeď prorazit! Jdu tam a zjistím, o co jde."

Popadnu prázdnou krabici a opatrně do ní posbírám střepy z jednorožce. Ať už je vedle kdokoli, musí vidět, co způsobil.

„Jsem tu hned." Vyřítím se ven a opět se mi podaří na poslední chvíli se vyhnout psímu výkalu, načež zamířím k sešlému sousednímu baru. Pohlédnu na vybledlý nápis nad vstupem: THE KNIGHT CAP. Ač nerada, musím v duchu připustit, že je to chytrá slovní hříčka.

Okna jsou zalepená hnědým papírem, stejně jako dveře, ale zevnitř se ozve další hlasitá rána. Poměrně důrazně zaklepu a zakřičím „Haló", ale přes ten hrozný rámus vycházející zevnitř mě určitě nikdo neslyší. Taky zaslechnu tlumené brnkání na baskytaru.

Rozhodnu se, že nejlepší bude tam nakouknout a zjistit, co se tam, k čertu, děje. Zatlačím na dveře a ty se trochu pootevřou, ale hned se znovu přibouchnou, jako by na druhé

straně stál duch, který je okamžitě zavírá. Zkusím to ještě jednou, zápasím se dveřmi, které by neměly být takhle těžké. Musí tam být nějaký průvan, jenž ty dveře přivírá, ale nakonec se mi je podaří pootevřít a protáhnout se dovnitř i s krabicí se střepy z rozbité sklenky na martini. Dveře mi málem přivřou šaty, ale naštěstí je stihnu včas vyškubnout, takže tam nezůstanu trčet.

Několikrát zakašlu a vdechnu piliny. To místo je špinavé a vzhůru nohama. Je to tu překvapivě prostorné a dlouhé a zadní část je zakrytá překližkou. Teď když jsem uvnitř, už líp rozeznám písničku, která duní z reproduktorů a způsobuje otřesy podlahy. Je to nějaká rocková melodie s hlasitou kytarou a bubny.

„Haló!“ zakřičím a opatrně udělám pár kroků vpřed po zaprášené dřevěné podlaze. Jelikož nikdo neodpovídá, zavolám znovu.

Vysoká a vcelku mohutná postava se objeví ve dveřích mezi starým zaprášeným barem a novou přepážkou z překližky. Zářivka za ním uvrhne jeho obličej do stínu, dokud neudělá další krok vpřed a neukáže se.

Přibližně šest metrů ode mě stojí pěkně urostlý muž v džínách od barvy, ošlapaných pracovních botách a červeno-černé kostkované košili. Rukávy má ohrnuté k loktům, takže odhalují barevná tetování na jeho předloktích, která pokračují vzhůru. Vlasy má ostříhané nakrátko a upravené nějakým speciálním přípravkem, protože jsou hladké a každý pramen je přesně tam, kde má být. Záměrná a precizní ledabylost. A v ruce drží sekeru.

Proč ten chlap drží sekeru?

Nejistě ustoupím o krok dozadu ke dveřím, protože, jak už jsem se zmínila, *ten zpropadenej chlap svírá v ruce sekeru.*

Dám si ruku v bok a zvednu bradu, zatímco mě ten sekerník sjíždí pohledem. Posuzuje. Hodnotí. Pozvedne levé obočí. Jeho oči mají barvu bourbonu, má vysoké lícní kosti, plné rty a ostře řezané čelisti s rozkošným strništěm, přestože je sotva osm hodin ráno.

„Co se to tu sakra děje?“ naznačím směrem k nepořádku kolem.

To pozvednuté obočí se zvedne ještě víc. „Prosím?“

„Co tohle je?“ vyhrknu.

Sekerníkovy plné rty se usmějí. „Říká se tomu bar a jak na tebe tak koukám, připadá mi, že jsi spadla do špatné králičí nory, Alenko. Tady není říše divů.“

@buttercreamandbooze:

Jednorožec bez rohu je jen kůň, cupcake bez máslového krému je jen muffin!

♡ ✉ ✎ ☆